

Podem parlar de l'aigua?

Cada país té inevitablement les seves dèries i els seus tabús. Catalunya en té uns quants, jo diria que per damunt de la mitjana, però n'hi ha un d'entre els tabús de ben curiós: l'aigua. A partir del Pla Hidrològic difunt i del projecte –abandonat, de moment– de transvasament de l'Ebre, al Principat de Catalunya plantejar simplement la qüestió de l'aigua és arriscar-se a ser titllat de traïdor. De fatxa també, per descomptat. Però sobretot de traïdor. L'aigua ni es mou ni es toca. Qui en té en té i qui no que la compri d'ampolla. Fer moure l'aigua ha esdevingut un pecat, per a un poble de sis milions llargs d'especialistes sobtats en recursos hídrics.

Personalment, jo no estic disposat a ser titllat de traïdor ni de fatxa, i a més no entenc ni un borrall en enginyeries aquàtiques. Només voldria fer una pregunta, destinada sobretot als meus amics valencians: se n'ha de parlar, d'això de l'aigua? Se'n pot parlar? Té sentit que hi donem algunes voltes o ho hem de deixar tot tal com està, fins que alguna nova reencarnació de Josep Borrell o de José Maria Aznar tornin a plantejar la possibilitat que l'aigua de l'Ebre surti de la seva conca natural, cap amunt o cap avall? Parlar-ne simplement. No necessàriament arribar a cap conclusió. Però com a mínim considerar legítim el debat.

En la negació de tota possibilitat de debat sobre l'aigua de l'Ebre hi ha, vist des de Catalunya, un tema clar i obvi i un altre que no veig ni tan clar ni tan obvi. El clar: la defensa del Delta. És cert que els paisatges han rebut arreu l'impacte de les necessitats econòmiques pròpies i alienes. El meu Vallès era més bonic quan encara no ens havíem industrialitzat, i hem pagat la industrialització i la riquesa al preu de la degradació del paisatge. Pitjor ha estat sens dubte a Mallorca: el turisme ha enriquit una illa que abans era d'emigrants i ara és d'immigrants, però també l'ha fet malbé. Cada territori té

dret a definir quin futur vol. El Delta no està amenaçat, diria, només pel trasvassament, Està amenaçat ja avui per l'efecte de tots els pantans que hi ha damunt l'Ebre. Però entenc que la seva preservació sigui un argument potent damunt de la taula.

Però hi ha un altre argument que no veig tan clar. A Catalunya ha quedat establert i oficialitzat, adherit al sentit comú de tots els ciutadans, que els valencians no necessiten de fet més aigua. Que no els cal per cap raó diguem-ne raonable. Que els qui demanen més aigua per a València són només els fatxes del PP que de fet la volen per als camps de golf i per a Terra Mítica. Ha quedat establert a Catalunya que els valencians i els murcians demanen més aigua perquè tendeixen a malbaratar-la, mentre que nosaltres som molt més curosos amb el seu ús, ja que estem més avançats en aquesta disciplina metafísica que anomenen "nova cultura de l'aigua" i a més la paguem més cara.

Pot ser que l'opinió generalitzada a Catalunya sigui certa: València no necessita més aigua i la demanen només per als camps de golf. O pot ser que no. Per això demano ajuda i opinió als meus amics valencians. Què en pensen? És veritat? València només necessita més aigua per fer camps de golf? Qualsevol demanda d'aigua és de fet una impostació, un luxe asiàtic, unes ganes

de malbaratar recursos? O pot ser que, al marge dels camps de golf, hi hagi necessitats reals i objectives d'aigua al País valencià? Perquè si la demanda és només un caprici fatxa, doncs potser ja està bé que no en parlem més. Però si resultés que hi ha una necessitat real, potser n'hauríem de parlar una mica seriosament. Per entendre'ns, per poder mantenir com a progressista i com a solidari el crit de "Ni una gota d'aigua de l'Ebre per a València" cal que sigui cert l'axioma que s'ha instal·lat a Catalunya: que no la necessiten. Els camps de golf, i només els camps de golf. Si no és així, parlem-ne.

“Hi ha un altre argument que no veig tan clar. A Catalunya ha quedat establert i oficialitzat, adherit al sentit comú de tots els ciutadans, que els valencians no necessiten de fet més aigua. Que no els cal”